עלון מספר
493

עלון לשבת יגל ליב

פרשת ויקרא

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

"ויקרא אל משה"

סוד האל"ף הקטנה - ענווה

ספר ויקרא נפתח במילה המיוחדת: "ויקרא אל משה, וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר" (ויקרא א, א). אנו רואים בחומש שהמילה "ויקרא" כתובה עם אל"ף קטנה.

מדוע?

משה רבנו כתב את התורה מפי הקדוש ברוך הוא. כשה' הכתיב לו: "תכתוב 'ויקרא ה' אל משה'", משה נבהל מתוך ענווה גדולה. הוא אמר: מה זה? זה לא ראוי! "ויקרא" משמע שהקב"ה בכבודו ובעצמו קורא לי. אני אכתוב רק "וידבר ה' אל משה". אני אדם פשוט.

משה רבנו רצה לכתוב "ויקר", כמו שנאמר על בלעם הרשע - "ויקר אלוקים אל בלעם". "ויקר" משמע: במקרה תפס אותו. לכן הוא רצה למחוק את האל"ף לגמרי.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: "משה, אתה מוחק מהתורה? אל תמחק! יש סודות אדירים ונפלאים בכל אותיות התורה". אם היינו יודעים לקרוא את התורה כמו שצריך, היינו מחיים מתים.

מה עשה משה רבנו? הוא כתב אל"ף קטנה. אולי יש כאלה שלא ישימו לב ויקראו "ויקר" - מתוך ענווה גדולה שלו.

ומה קרה עם הדיו שנשאר מהאל"ף הגדולה? הקדוש ברוך הוא לקח את הדיו וזרק אותו על מצחו של משה רבנו. מאז "קרן עור פני משה" (שמות לד, כט). קרן האור יצאה מהדיו שנשאר מהאל"ף של "ויקרא".

עד כדי כך, שמשה רבנו לא היה יכול ללכת בגילוי פנים. הוא כיסה את פניו כי אף אחד לא יכול היה לדבר איתו.

מה למדנו מכאן? דבר חשוב בחיי היום יום שלנו: אנחנו לפעמים מנסים לומר 'תראו אותי, תראו אותי'. אומר הקדוש ברוך הוא: 'אתה תשפיל את עצמך ואני אגביה אותך'. משה רבנו הנמיך את עצמו כמה שיותר למטה, ומה עשה הקדוש ברוך הוא? הרים אותו למעלה למעלה.

זהו המוסר שאנו לומדים ממשה רבנו: "משפיל גאים עדי ארץ, מגביה שפלים עד מרום". ענווה היא הדרך היחידה לגדולה אמיתית.

שבת שלום ומבורך!

02 דרך חדשה
תנסו לפחות...

03 מידי שבת
הבטחה
מהבבא סאלי

06 רגע של סיפור
מרשם של
בזיון

09 תאיר ארץ
מה צריך
להקריב מעצמי?

08 נשים בהלכה
איך מכשירים
שלחן לפסח?

10 אומנות האהבה
למה האשה תמיד מתלוננת?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	17:35*	17:33	17:34	17:34
יציאה	18:26	18:25	18:26	18:26
ר"ת	19:11	19:08	19:09	19:09

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **17:15**

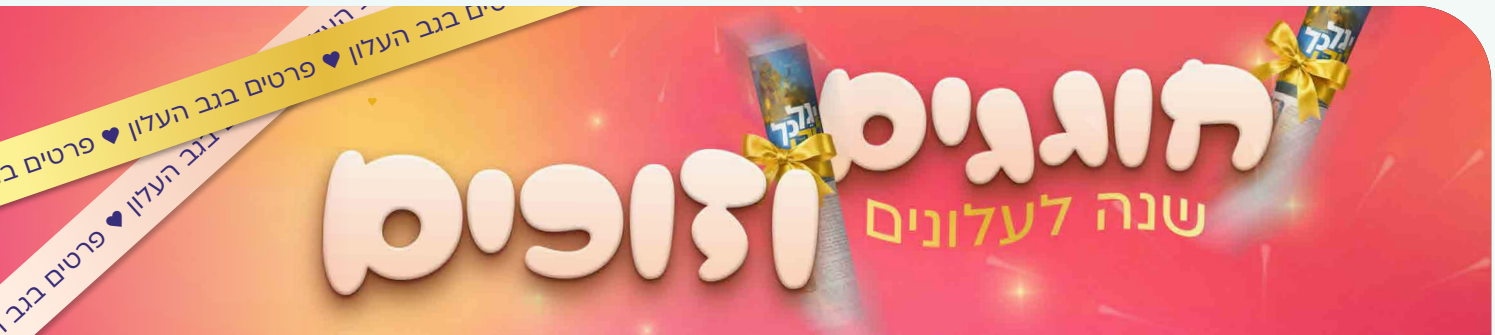

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

לפחות לנסות

באחת משיחותיו של הבית ישראל מגור זיע"א ביאר את הפסוק בפרשת ויצא (בראשית כט', ח'): "לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן". לכאורה מה רצה יעקב מרועי חרן וכי לא ראה בעצמו שהאבן על פי הבאר גדולה וכבדה? וכי לא ידע שהוא גיבור והם לא? אלא הפשט שאמר להם יעקב מדוע לא נסיתם להזיז את האבן (והרמז הוא כלפי יצר הרע כמו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש) דהיינו הייתם צריכים לכל הפחות לנסות להסירו.

יהודי חייב תמיד לנסות אפילו שנדמה לו כהר גבוה...

כיוצא בזה מצינו בספר דברים (א', כו') שהוכיח משה רבינו את ישראל במלים: "ולא אביתם לעלות ותמרו את פי ה' אלהיכם". לכאורה הענין תמוה שהרי ישראל נתנו ראיה להתנהגותם כמו שכתוב: "אחינו המסו את לבבנו" וכיוצא, ומה אשם מצא בהם? ואין זאת אלא שמשה רבינו עמד על שורש הענין, ולכן האשים אותם ה' "ולא אביתם..." כמי שאומר: אילו היה בכם רצון קטן לעלות, לכל הפחות היה עליכם לנסות לעלות ואז בודאי הייתם בסופו של דבר מצליחים. אלא "שלא אביתם לעלות ותמרו את פי' ה' אלהיכם."

וכבר היה מעשה בקבוצה מאנשיו של אחד מגדולי הצדיקים, אשר נסעו יחדיו בדרך, ופתאום נתקעה עגלתם מבלי יכולת לזוז. ביקש העגלון הנכרי שיעזרו לו להזיז ולדחוף אותה. מכיון שהם לא הצליחו להזיזה, עמדו והתנצלו בפני העגלון, על שאין ביכולתם לעזור לו יותר. גער בהם: "אלמלי חפצתם, הייתם יכולים..."

אמר להם רבם שיקחו מגערתו מוסר בעבודת ה' יתברך שהרצון קודם לכל!

וזה יסוד ביהדות. כל יהודי בכל מצב שהוא אם יש בו רצון והשתוקקות אמיתית לדבר טוב, אין שום כח בעולם המסוגל לעצור בעדו. יש לו לאדם כזה את כל העוצמה הדרושה, כדי לפרוץ את המחסומים, ולעבור על פני המכשולים שנערמו בדרכו.

זה רצון ה'

אמרו רבותינו ז"ל (אבות ב', ד') "אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה." וביאר הרבי מקוצק זיע"א אל תאמר לכשאפנה מטרדותי ונסיונותי אזי אשנה שמא לעולם לא תפנה ותמיד תהא מוטרד ומעוטר בנסיונות כי רק בכך ודוקא בכך רוצה ומשתעשע ה' יתברך מעבודתך. [הובא גם בתורת שמחה (אות רנה) ובמדרש חכמים קליינמאן (על אבות שם) ובאור לציון (זכרון רבינו האור אליהו עמוד תסה)].

דווקא מתוך חשכות

כתב האדמו"ר מסלונים זיע"א: "בעיתים של חושך והסתר פנים אות היא שיעודו ותפקידו לעבוד את ה' יתברך דווקא מתוך חשכותו ובשום אופן אחר לא יוכל למלא יעודו אלא מתוך מצב זה. ודווקא התנאים והמצבים בהם הוא שרוי, אלה הם האמצעים שרק על ידם יתקרב אל ה' יתברך..." נתיבות שלום ח"ה.

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

לכבוד הגאון הגדול מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א.

ברצוני לשאול בענין חיוב בדיקת חמץ במכונית פרטית, אשר משתמשים בה במשך השנה לאכילה ולעיתים נכנס בה חמץ. האם דינה כדין שאר מקומות השייכים לאדם וחייבים בבדיקת חמץ בליל י"ד, או שמא אין חיוב בדיקה במכונית כלל. ואם נאמר שיש חיוב בדיקה - אבקש לדעת האם יש לברך על בדיקה זו כאשר אין לאדם מקומות אחרים הטעונים בדיקה זולתה.

***

לכבוד ידידי ורעי הרב שלמה בן־דוד שליט"א, בית שמש.

אודות שאלת מר, אם יש חיוב בדיקת חמץ במכונית פרטית, וכן האם יש לברך על בדיקה זו כאשר אין לו מקום נוסף לבדיקה - הנני להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

מכונית פרטית שדרך שמכניסים לתוכה חמץ בהמשך השנה, חייבת בבדיקת חמץ, וכמו שנתבאר בשו"ת יחוה דעת (ח"א ס"ה) ובחזון עובדיה פסח (עמוד נב). ולפיכך, כאשר בודק את ביתו בליל י"ד, יברך על בדיקת החמץ בבית, ועל סמך ברכה זו יבדוק גם את המכונית.

אולם כאשר אין לו מקום נוסף לבדיקה אלא המכונית בלבד, אין לברך על בדיקה זו. וטעם הדבר, שמרן רבינו עובדיה זצ"ל דימה בדיקת מכונית לבדיקת בגדים וילקוטי ילדים, ובאלו מבואר בדברי אחרונים שאין מברכים על בדיקתם, וכמו שכתב המשנה ברורה (סימן תל"ג ס"ק מז). וכן כתב בהליכו"ש (פרק הסעיף ה), בפסקי תשובות (שם אות יא), ובתורת המועדים עובד (פרק א סעיף כ), וכן משמע מדברי מרן הראשון לציון שליט"א בילקוט יוסף הנד"מ (פסח ח"א עמוד שפו).

מסקנת ההלכה: מכונית פרטית חייבת בבדיקת חמץ. ויבדוק על סמך הברכה אשר בירך בביתו. וכאשר אינו בודק אלא המכונית בלבד - יבדוק בלא ברכה.

לכוון נכון

איך אני משתגע מזה!!! סיימתי שיעור, פונה אליי גברת ואומרת לי: הרב, מה לא עשיתי כדי שהבחור שלי יחזור אליי? נפל לי השידוך, נפלה לי החתונה.

שאלתי: 'מה עשית?'. וענתה: 'הרב, הלכתי לכותל, סיימתי את כל ספר התהילים, הדמעות זלגו לי כמו נהר, הלכתי לקברות צדיקים, ליוסף הצדיק, לתוך שכם נכנסתי, הכל עשיתי... אמרתי לה: 'לא היית צריכה לעשות את כל זה!

זה טוב, זה מצויין, אבל יש תפילה אחת שיכולה לעזור לך. למה לא כיוונת בכל המקומות שהיית, למה לא כיוונת תפילה אחת נכונה ופשוטה?

תראי כניעה לבורא עולם ותגידי לו: "בורא עולם, אם זה בשבילי תחבר בינינו כדת משה וישראל ונתחתן כמה שיותר מהר, ואם לא, תרחיק אותנו אחד מהשני כמו מאש. רק אתה יודע, אני לא יודעת כלום".

בתפילה אחת את יכולה לקנות את עולמך. בתפילה אחת בורא עולם יאיר את עינייך. תפילה פשוטה בדרך לעבודה, באוטו, בכל מקום. אני בעד גם אני עושה סגולות, גם אני קורא תהילים. אבל מתי נבין לא כמה תהילים אתה קורא ולא כמה סגולות עשית, אלא מה יש לך בלב כשאתה קורא תהילים.

אתה מתפלל לבורא עולם כדי להיות עשיר, ובורא עולם אומר לך: "לא טוב לך להיות עשיר".

"יכול להיות שהאשה הזאת היא פשוט לא מתאימה לך".

שנבין את זה ונתפלל תפילה אחת פשוטה לבורא עולם, נראה לו כניעה ותראו באמת איך הכל יסתדר!

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

בזכות שמירת הצניעות

היתה אשה אחת שבעלה היה חולה, והרופאים איבדו תקוה מחייו ואמרו: "זה היום האחרון שלו", והיא היתה בצער גדול. באה חברתה ואמרה לה תלכי לבבא סאלי לבקש ברכה. אמרה לה: הרופאים אמרו שזה היום האחרון שלו! אמרה לה: יש לו כח מיוחד בתפלה, תלכי אליו. נסעה לנתיבות וחיכתה מחוץ לביתו של הבבא סאלי. הבבא סאלי לא היה מקבל נשים. אבל היא עמדה בחוץ ובכתה. אז אחד מבני הבית נכנס לבבא סאלי ואמר לו: יש אשה בוכה בחוץ. אמר לו: תכניס אותה. אמר לו: אבל היא לבושה בבגדים פרוצים. אמר לו: לא נורא, אני אשב ופני אל הקיר, והיא תעמוד מאחורי.

הכניס אותה והיא בוכה. הבבא סאלי שאל אותה: מה יש לך? אמרה לו: בעלי חולה, והרופאים אומרים שזה היום האחרון שלו. אמר לה: אל תדאגי, אם תקבלי על עצמך להתלבש בצניעות - שלמה המלך מבטיח לך שבעלך יבריא. מה קשור שלמה המלך? כתוב: "עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", למה תשחק ליום אחרון? אם זה היום האחרון - למה תשחק? אלא אם "עוז והדר לבושה", אם היא תלבש בגדים צנועים - תשחק ליום אחרון, בעלה יבריא ולא יקרה כלום. אמר לה: תלכי עכשיו לקנות בגדים ותחזרי אלי. הלכה וקנתה בגדים צנועים וחזרה לבבא סאלי. אמר לה: עכשיו הכל יהיה בסדר. אמרה לו: אבל בעלי לא יכיר אותי, הוא רגיל לראות אותי "מודרנית", הוא לא יבין מה קרה לי. אמר לה: אם הוא ישאל שאלות תביאי אותו אלי.

הלכה לבית החולים, וכשהגיעה לבעלה ראתה שהוא ער ומדבר עם הרופאים (לפני כן היה שוכב במיטה ולא זז), בעלה אמר: מי זאת האשה הזאת? אני לא מכיר אותה. אמרה לו: אני אשתך! אמר לה: אבל מה הבגדים האלה?! אמרה לו: הבבא סאלי אמר לי ללבוש אותם, אם יש לך בעיות תלך אליו. הלכו לבבא סאלי, והוא אמר לבעל: תקשיב, החיים שלך תלויים בזה, הרופאים אמרו שזה היום האחרון שלך. תחליט, או שאשתך הולכת בבגדים צנועים או שזה יהיה היום האחרון שלך. אמר: אם כן, בסדר, אני מוכן. מדהים הסיפור הזה!

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לוצאפ

שלחו הודעת "צרף" למספר
058-77-36363

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם חייב לקנות מצות עבודת יד לחג הפסח?

לכל ימי החג אין צורך, אלא רק לכזיתות בליל הסדר יש להקפיד על מצות עבודת יד. ולכתחילה יש להדר ג"כ שנאפו בערב החג אחר חצות היום, ומכל מקום בשעת הדחק יוצא ידי חובה אף בליל הסדר במצות מכונה.

(ספר הפרדס סי' יד. שו"ת מעשה הגאונים סי' כד. חזו"ע פסח עמ' קסז. שו"ת יחוה דעת ח"א סי' יד).

כוסות זכוכית שכל השנה שותים בהם בירה האם אפשר להשתמש בהם בפסח?

לבני ספרד מותרים בשימוש ואינם צריכים הגעלה אלא שטיפה בעלמא, ובני אשכנז נוהגים להחמיר בזה.

(כמבואר בשו"ע סי' תנא סעיף כו וברמ"א שם).

איך מכשירים לפסח כיריים חשמליות?

תשובה: כמו כלי זכוכית ולכן לבני ספרד מספיק שטיפה בעלמא.

(כן כתב ידידנו הגאון הגדול ר' בנימין חותה שליט"א בספרו כי בא מועד פסח סי' תנא סעיף פט).

אדם שנזכר בשירותים שלא ספר את העומר ואינו יכול לצאת מיד, האם מותר לו לספור שם את העומר?

אף שאין ראוי לכתחילה לקיים מצוה במקום מטונף, מכל מקום רשאי לספור את העומר בלא ברכה. טעם הדבר, כדי שלא תיפסק מצות הספירה לגמרי, וכדי שיוכל להמשיך לאחר שחרורו לספור בברכה כדין.

(שו"ת יביע אומר ח"ו יו"ד סי' כט אות ה; חזון עובדיה יו"ט עמ' רנב).

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

כי נפלתי קמתי... ה' אור לי (מיכה ז' ח')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי שדיבר על חברו לשון הרע, שרוצה להתנתק מזו העברה, שיודע איך עושים תשובה בינו לבין בוראו, ורוצה לדעת איך עושים גם תשובה בין אדם לחברו?

כותב החפץ חיים (כלל ד, סעיף יד), שאם על ידי דיבורו, נגרם נזק לממון חברו, כגון שאמר לשון הרע על אומנותו של אדם, והעסק שלו בגלל זה כמעט נדם. או שדברי הגנאי שעליו דיבר, גרמו לו צער גדול יותר, כגון שדיבר עליו מאחורי הגב, וזה לו מאוד כאב. באופן זה צריך לבקש מחילה ולרצות את חבירו, וגם לעשות תשובה שלימה לפני בוראו.

ועוד כותב החפץ חיים דבר שקשה מאוד לעשות, שאת מה שאמר עליו ועשה כנגדו צריך לחברו לגלות, ולבקש ממנו מחילה על מה שאמר, ומלשון הרע מכאן ולהבא להיות נזהר.

ומכל מקום, כותב הרב בספרו משנה ברורה (סי' תרו סק"ג) דבר שלנו מאוד מאוד עוזר, לעשות תשובה על מה שחטא לאותו חבר. שאם יודע שכאשר יגלה לחברו את מה שאמר עליו הוא יותר יצטער, יבקש ממנו סליחה כללית ולא יותר. וכך פוסקים רוב ככל הפוסקים, וכן פסק מרן הרב עובדיה בספרו 'חזון עובדיה' ימים נוראים (עמ' רמב).

ואם מתבייש לבקש ממנו מחילה במהלך השנה, יגש אליו לפני ראש השנה, שאז יש יותר הבנה. ועל כל פנים יעשה זאת לפני יום כיפור, וכך לגבי התשובה בין אדם לחברו נגמר הסיפור.

וכמובן אחר כך יעשה תשובה לפני אביו שבשמים, כמו שלמדנו בשיעורים הקודמים כבר יותר מפעמיים.

ולענין הנזק הנגרם על ידי דברי הגנאי לעסק של החבר, צריך לשלם מכיסו על מה שדיבר. ואף שבבית דין של מטה אי אפשר לחייבו על מה שגרם, כיון שכך הוא הדין בדיני אדם, שגרמא בנזיקין פטור, מכל מקום עדיין לא נגמר הסיפור, כי בדיני שמים הוא עדיין חייב, וחשוב לשלם בעולם הזה כאן ועכשיו (שמירת הלשון חלק שני פרק רביעי).

ואסיים בשאלה מאת יהודי מאוד נעים, שבהנהגותיו אותי הוא מצליח להפעים. רואים אנו אנשים שעושים לזולת עוול, וקשה מאוד לפעמים לחבר את הפאזל, ולהאמין שהכל בהשגחה מדוקדקת, ולראות את הכל בעינים של ברקת, להאמין שכל מה שקורה בעולם מטופל, ושיש רק אחד למעלה שמסוגל, והוא לבדו מניע את הגלגל. אז איך לקבל מה שרואים תמיד באמונה, את כל העוולות שרואים כאן בשכונה? אמרתי לאותו יהודי שואל, שתשובתו נמצאת בספר 'הנהגות אהבת ישראל', שכמו שאדם שלומד גמרא צריך לדעת לתרץ תירוצים, גם בחיי היום - יום על ידי זה נהיים מרוצים. והתירוץ הגדול הוא להאמין שה' אמר לו קלל, ושהוא רק שליח מלמעלה ואסור להתבלבל. וזוהי התמונה האמיתית שצריך לדעת לכל דבר בחיים, וכך מחלוקות ומריבות רבות פשוט נעלמים.

נזכה להאמין באמונה תמימה תמיד בבורא עולם, ושהוא ורק הוא המניע את כולם. אמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון
בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

תודה שלא שכחתם אותי

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

ארוחות צהריים חמות
כ-800 משפחות מקבלות מצרכי מזון
כ-200 ילדים מקבלים ארוחה חמה
'המסעדה' פתוחה מידי יום
OPEN

היו שותפים בחסד >>>
08-8000-770

מדבר מנסיון

הרב אסף זבריה יועץ ומטפל רגשי

נפלתי אבל קמתי

אני גבר בן 33. איש משפחה, לומד ומשתדל להתפרנס. אבל יש בי משהו שאף אחד לא רואה- החרדה.

היא יושבת לי בגוף כמו אורב. אני לפעמים מגיע בבהלה בלילה, לפעמים באמצע שיעור, והלב שלי דופק כאילו קרה משהו נורא.

פניתי לרופא שלי והוא אתה סובל מהתקפי חרדה.

בהתחלה התביישתי. איך אני, אברך, מתמודד עם דבר כזה? הרי כולם חושבים שאני חזק.

אבל בפנים הרגשתי כמו כסא סדוק עומד, אבל כל רגע מתנדנד.

הערב אחד, ישבתי עם הילדים, ופתאום זה בא. רעד בכל הגוף, דופק, פחד שיקרה משהו.

ואז אשתי , הסתכלה עליי אמרה משפט אחד ששינה אותי:

"אני איתך. אתה לא לבד. אך אולי הגיע הזמן שגם תעזור לעצמך - באמת."

למחרת קמתי, הלכתי, טיפלתי, לא בבת אחת, אבל כל פעם שדיברתי, הבנתי שנפלה עוד לבנה מהפחד.

לא הפסקתי להיות אני. להפך הייתי יותר אני.

המסר שלי?

חרדה לא אומרת שאתה שבור. היא רק בעומק.

ואלוקים? הוא לא נבהל מהפחדים שלנו.

הוא הולך איתנו, גם אם הדרך רועדת.

והיום כשאני מרגיש שוב התקף מתקרב אני לוחש עצמי:

"נפלתי, אבל קמתי."

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר להדליק מחדש את התקווה

פרשת ויקרא פותחת בפסוק: "ויקרא אל משה, וידבר השם אליו... " (ויקרא א', א') האות א' מהמילה ויקרא כתובה בתורה כאות קטנה יחסית לשאר. ולכן המילה נקראת כמו 'ויקר'. - והכוונה שכל מה שקרה למשה רבנו הוא הבין שזה "וידבר השם אליו". אין "מקרה" בעולם, כל דבר שקורה לנו בחיים יש פה שיעור, זו קריאה מהבורא בוא ותגדל. על תעצבן, תצמח. אל תתייאש, תלמד. אבל אף פעם אל תאבד את התקווה.

היו, היו ארבעה נרות, שדלקו בחדר אחד שהחלו לדבר בינם לבין עצמם.

הנר הראשון אמר: "אני 'שלום', אבל זה נראה שאין לי עתיד בעולם, כל אחד בטוח שהוא צודק, ושנעשה לו עוול ואינו מוכן להתפשר ולקבל את השני, ולכן אני לא יכול להישאר פה יותר..." תוך כדי דיבור הנר של השלום כווה.

לאחריו דיבר הנר שני: "אני 'אמונה', היום כל אחד שקוע בטרדות היום שהוא בכלל לא מרים את הראש למעלה בכדי להתחזק באמונה, אנשים כל כך עסוקים בעצמם שאין לכם פניות לחפש משהו גבוה יותר, פנימי יותר אמיתי יותר, ולכן אני לי מקום ולכן גם אני הולך..." וגם הוא תוך כדי דיבור כבה.

הנר השלישי אמר בעצב: "אני 'אהבה', יש לי את כח לבעור, אבל היום החליפו אהבה בתאווה, חסר משהו אמיתי ואוטנטי אנשים במרדף אחרי קריירה השגיות, הנאות ופחות מחפשים משהו אמיתי ולכן גם אני עוזב.

בדיוק אז ילד קטן ותמים נכנס לחדר, וראה את שלושת הנרות הכבויים, והוא אמר: "למה נרות לא דלקתם עד הסוף? איך יכולתם לעזוב ולוותר?

באותו זמן הנר הרביעי פתח את פיו ואמר: ילד יקר, אל תהיה עצוב, אני 'תקווה' וכל עוד אני בוער אתה תוכל להדליק את שאר הנרות חזרה."

כששמע זאת הילד הקטן העיניים שלו נצצו והוא לקח את הנר של 'התקווה' והדליק עמו את נר השלום, האמונה והאהבה.

הבה נחפש את השיעור בתוך כל קושי. את המתנה בכל אתגר.

"כל זמן שנר דולק, אפשר לתקן."

לרגע של סיפור

הרב משה רבי

מרשם של בזיון

התחתנתי עם ריבקי. היא היתה כל מה שחלמתי עליו - אשה טובה, מיוחדת, עם לב של זהב. הקמנו בית יפה, רכשנו דירה, וסביבנו הייתה מעטפת של משפחה אוהבת ותומכת. על הנייר, הכל היה מושלם. אבל עברה שנה, ועוד אחת, והשקט בבית התחיל להדהד בין הקירות. חמש שנים חלפו, וחמש שנים שבהן המילה "אבא" נשארה מילה תיאורטית, מושג שנמצא אצל אחרים, אבל לא אצלי.

ניסיתי להיות חזק עבור ריבקי. בכל בוקר מחדש דאגתי להודות על מה שיש. הייתי אומר לה: "ריבקי, תראי איזו זכות זו להכיר אחד את השני לעומק בלי רעשי רקע, הקשר שלנו מתחזק, השנים הללו הן מתנה". ניסיתי לעשות מהלימון לימונדה, להפוך את החיסרון ליתרון, אבל בלב פנימה, הלימון היה חמוץ עד כאב.

הרגעים הכי קשים היו ברחוב. אני הולך עם ריבקי, ופתאום מופיע חבר. הוא התחתן שנתיים אחרי, וכבר יש לו עגלה עם תינוק, וילד קטן שאוחז לו ביד ומתחיל ללכת. ואז מגיעה השאלה שחודרת כמו סכין: "נו מאיר, מה איתך? כמה ילדים יש לך?". באותן שניות המח שלי היה סורק בטירוף אחרי המילים הנכונות. איך עונים בלי להישבר? איך מסבירים שאין, ועדיין נשארים עם ראש מורם?

בסעודות שבת אצל ההורים, המצב היה קשה. היינו מרגישים את "מבטי הרחמים". אלו מבטים שלא נאמרת בהם מילה, אבל הם צועקים "מסכנים". כשאחד האחיינים היה רץ אליי והייתי מרים אותו, משחק איתו וצוחק, הייתי רואה בזווית העין את הגיסות והאחים מחליפים מבטים מלאי חמלה. זה היה שובר אותי לרסיסים. הרגשנו כמו הלא-מוצלחים של המשפחה, אלו שלא מצליחים "לספק את הסחורה".

המתח הזה התחיל לחדור לחלומות שלי.

לילה אחד חלמתי שאני מחזיק תינוק יפה תואר. בחלום הוא חייך אליי חיוך כל כך אמיתי, שהרגשתי את החום של הגוף שלו על הידיים שלי. אמרתי לריבקי בחלום: "אני לא מאמין שזה קורה לנו, ברוך ה', סוף סוף". התעוררתי בבהלה, מזיע, והבנתי שזה רק חלום. התהפכתי לצד השני ומלמלתי בדמעות, בלחש: "אנא ה', תגשים לנו את זה כבר, אני לא יכול יותר".

אחרי שלושה רופאים ואינספור אכזבות, הגענו לרופא ההוא בצפון. אמרו עליו שהוא מוצלח במיוחד.

בביקור הראשון איחרנו ברבע שעה בגלל מצוקת חניה. הוא לא רצה לשמוע תירוצים. הוא צעק עלינו מול כולם בחדר ההמתנה: "חוסר האחריות שלכם צריך טיפול לפני הכל!". יצאנו משם בבושת פנים, מושפלים עד עפר. ריבקי רצתה לוותר, אבל שכנעתי אותה - כשצריכים מישהו, בולעים את הרוק. "אולי הוא השליח ששולח לנו הקב"ה עכשיו" אמרתי.

בפעם השנייה הקדמנו. המתנו כמו תלמידים נזופים. כשנכנסנו, ריבקי גילתה שהבדיקות נשארו על השולחן בבית. הרופא הביט בנו בזלזול כזה שלא אשכח לעולם. "תעשי לי טובה", הוא אמר לה בקרירות מקפיאה, "שתרצי באמת להיות אמא - תגיעי לכאן. עכשיו תצאו". ריבקי התחננה בדמעות: "דוקטור, קשה לנו, תנהג בנו בעדינות...". הוא לא הניד עפעף. "אל תטיפי לי מוסר, צאו החוצה".

הבושה היתה איומה. כל הדרך חזרה ריבקי התייפחה. הרגשתי שבור, מרוסק, הכי לא "מוצלח" שהייתי אי פעם. ניסיתי לנחם אותה בלב רועד. הוא שלח אותנו להמתנה של שלושה חודשים.

אבל אז, חודש לאחר מכן, קרה הנס.

בלי הרופא ההוא, בלי הטיפולים המורכבים שלו. רק בשורה אחת פשוטה בקופת חולים: "את בהריון". בכינו שם, בחדר האחות, בכי שאי אפשר להסביר במילים. בכי של שחרור. כשנסענו להודות על החסד הגדול, אמרתי לריבקי שאנחנו צריכים לקנות לרופא ההוא מתנה מפוארת. "הוא הרי היה נורא!" היא אמרה. אמרתי לה: "ריבקי, הבזיונות שעברנו שם, השתיקה שלנו מול העלבונות שלו - זה היה הטיפול האמיתי. היינו צריכים להישבר עד הסוף כדי להיבנות מחדש. בזכות השתיקה והכאב ההוא, זכינו".

היום, כשאני מביט בשני הבנים ובשתי הבנות שלנו, אני יודע: לפעמים הדרך לישועה עוברת דווקא דרך המקומות שבהם הלב נשבר הכי חזק. אלו מקומות שחייבים לעבור דרכם, בדיוק כמו הסיפור שלנו, אבל דווקא אז מגיעה הישועה הזו.

***

מה שאני לקחתי מהסיפור שלי הוא: לפעמים, החיים מעמידים אותנו מול דלתות נעולות וקירות אטומים, דווקא כדי שנלמד את כוחה של השתיקה ואת עוצמתה של הסבלנות. למדתי שהדברים הכי יקרים בחיים לא נקנים בזכות ה"מוצלחות" שלנו, אלא בזכות היכולת להחזיק מעמד ברגעים של חושך מוחלט.

אם אתם נמצאים עכשיו בתוך הניסיון, אל תאבדו תקווה מהבזיונות או מהעיכובים שבדרך. תזכרו שכל דמעה וכל רגע של שבירה הם הזרעים של הישועה שתצמח בקרוב. השברון הוא לא הסוף - הוא רק ההכנה לכלי הגדול שעומד להתמלא בברכה. אל תפסיקו להאמין, כי דווקא מהמקום הכי נמוך, נבנית הקומה הכי גבוהה של הנפש.

ביחד נותנים לתינוקות
המחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרנות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים בואו להיות חלק >

03-8000-770

תמיד זכרתי את עצמי כילד "מוצלח". כזה שהחיים מחייכים אליו והוא מחייך אליהם חזרה. הייתי הבחור שכל מה שהוא נוגע בו הופך לזהב - בלימודים, בחברה, בקריירה המוקדמת. התרגלתי למסלול מהיר, כזה שבו הרצון והמציאות נפגשים כמעט מיד. לא הכרתי את המושג "להמתין". עבורי, המתנה היתה תקלה טכנית שצריך לפתור, לא דרך חיים. אבל אז הגיע המבחן האמיתי שלי...

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

סוד ההצלחה בחינוך

פרשת ויקרא פותחת במילים: "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו". רש"י מדגיש שהקריאה הקדימה את הדיבור כ"לשון חיבה" - הקדוש ברוך הוא לא פנה למשה בפתאומיות, אלא הקדים קריאה רכה ומכינה.

מכאן עולה שאלה: אם הפסוק פותח בחיבה, מדוע הוא ממשיך במילה "וַיְדַבֵּר", שנחשבת בתורה ללשון קשה?

חז"ל מלמדים שתינוקות של בית רבן מתחילים ללמוד דווקא בספר ויקרא ("יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים"). בספר זה טמון יסוד הגישה החינוכית: כדי שדברי מוסר ותוכחה ("דיבור") יתקבלו על לב התלמיד או הילד, הם חייבים לבוא לאחר הקדמה של "קריאה" - גילוי חיבה, מאור פנים וקירבה.

כאשר הגיע יעקב אבינו לבאר בחרן כזר מוחלט, הוא ראה רועים שרובצים בבטלה באמצע היום. במקום להוכיחם מיד - מה שהיה מעורר התנגדות ועוינות כלפי "האורח המטיף" - פתח יעקב במילה אחת: "אַחַי".

בפנייה זו הסיר יעקב את המחיצות ויצר קשר של שוויון ואחווה גילוי החיבה ריכך את לבם והוריד את המגננות. רק לאחר שביסס את הקשר הרגשי, העיר להם על כך ש"טרם עת האסף המקנה". בזכות ההקדמה האוהבת, הרועים לא נעלבו אלא ענו לו בכבוד והסבירו את המניעה הטכנית. זהו שיעור לדורות: ביקורת ותוכחה יתקבלו רק אם יקדמו להן מאור פנים ותחושת שייכות, כפי שהקדימה ה"קריאה" של החיבה ל"דיבור" הקשה בפתח פרשתנו.

מעשה שהיה שאל חפץ חיים זצ"ל הגיע גבאי מכובד, אך להפתעתו הרבה, הצדיק גירש אותו בטענה שהוא אשם בצרותיהם של מיליוני יהודים תחת שלטון הבולשביקים.

כשביקש הגבאי להבין במה חטא, הזכיר לו החפץ חיים אירוע מעברו: שנים קודם לכן, בהיותו גבאי בתלמוד תורה, הוא הכריע לגרש מהלימודים ילד יתום ושובב בשם לייבל'ה ברונשטיין. בעקבות הגירוש, הילד נשלח לבית ספר חילוני, התרחק מהיהדות והפך לימים לליאון טרוצקי - מנהיג המהפכה הקומוניסטית.

החפץ חיים הסביר שאילו היו נוהגים בילד בגישה של "ימין מקרבת", הכישרונות העצומים שלו היו יכולים להפוך אותו לגדול בתורה שיציל את עם ישראל, במקום להפוך לאדם שהביא עליו שמד רוחני וגופני.

אכן אחי ורעי! הארת הפנים היא המפתח לקבלת דברי התוכחה.

הגיע מלאי חדש

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן
עכשיו > בדיסק און קי
מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה
לפרטים > 03-8000-770

לחיות באמונה | הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

הכל לטובה

איך הופכים להיות שמחים?

השאלה הראשונה שאני צריכה לשאול את עצמי זה למה באתי לפה? למה האדם מגיע לעולם הזה?

אדם מגיע לעולם הזה כדי לתקן את עצמו! כדי לעמוד בניסיונות ולהכיר את בורא עולם! זאת התכלית! אילו אדם היה מתוקן לגמרי, הוא לא היה מגיע לכאן כלל... מהדברים האלה אנו לומדים כי אין אדם, גדול ככל שיהיה, שאין לו מה לתקן. אין אדם מושלם. גם רבי אליעזר שהיה רבו של רבי עקיבא, ענק שבענקים, גם לו היה מה לתקן, גם הוא היה צריך לעבור ייסורים בעולם הזה כדי לזכך את נשמתו ולהנות מהשכר שמחכה לו בעולם הבא.

הגדלות של רבי עקיבא היתה ביכולת שלו לראות את הטוב ולהיות שמח בכל דבר ממש! גם אם ראה תמונות קשות, בכל זאת הצליח לצחוק ולהיות שמח. כיצד הוא למד לעשות זאת? כיצד הופכים להיות כאלה? כיצד אדם יכול לסגל לעצמו צורת חיים כזאת שכל מה שהוא עבר, עובר ויעבור בחיים, כל מה שאשה עוברת עם בעלה ובעל עם אשתו, כל ההתמודדויות עם הילדים, עם המצב הבריאותי, עם המצב הכלכלי, כל הבעיות שיש בחיים - ובכל זאת כשתעבור לידו תמיד תראה אותו מחייך ושמח? איך עושים את זה?

רבי עקיבא חינך את עצמו, כל חייו. אדם לא יכול להפוך להיות כזה בלי עבודה קשה! רבי עקיבא חזר ושינן לעצמו יום יום: "עקיבא, תזכור, לא משנה מה תעבור - או שזה טוב עכשיו או שגם אם אתה לא רואה מה טוב בזה, זה ייהפך לטוב בסוף... מה שבורא עולם מעביר אותך - לעולם לא ייצא מזה רע! תחזיק חזק!". כך היה חוזר ומשנן, מתחזק בלימוד התורה ובלימוד המוסר וזה פשוט נחקק ממש בעצמותיו!

אל תקראי את זה ותגידי לעצמך: "טוב, זה רבי עקיבא... ברור שהוא יחשוב ויגיד כך!" - כל אחת מאיתנו יכולה להפוך להיות כזאת! אמונה זאת עבודה! וזה לא דבר שבא בקלות... אבל את הדברים הבאמת טובים בחיים האלה, השגנו רק ככה... עם קושי, עם עבודה, עם עיכובים והשקעה וזיעה... אבל זה היה שווה את זה! ואין עבודה משתלמת יותר מהעבודה על האמונה! מהעבודה הזאת על לראות את ה' בכל דבר, בכל רגע, בכל מה שמתרחש. למעשה, אם תשאלו אותי, זאת העבודה הכי חשובה בחיים שלנו! כי זה מה שנותן לי את הכוח להתמודד עם הכל, להכיל את כל המאורעות, לחייך מבעד לדמעות, לשמוח גם כשקשה, לצמוח מהנפילות, לגדול מהכאב - בלי אמונה - פשוט אי אפשר לעשות את זה... וגם אם נדמה שאפשר לעשות את זה בלי אמונה, רוב הסיכויים שזה פשוט לא יחזיק מעמד... כי אי אפשר לא לקבל באמונה את מה שקורה איתך, אי אפשר שיהיה כעס בלב ובאותה נשימה לחשוב שאני יכולה לגדול מזה... כדי לגדול, כדי לצמוח, כדי להתקדם ולעלות במדרגות האמונה - אני חייבת ללמוד להביט על החיים שלי מתוך השקפה והבנה שאני לא מנהלת אותם ושמי שקובע מה יקרה איתי זה זה שאוהב אותי יותר מאשר אני אוהבת את עצמי ואם קרה לי משהו, על אף שלא מובן לי מה טוב בו, אני יודעת שזה לטובתי... כי אבא שלי לא יפגע בי, זה פשוט לי כשמש בצהריים, אני הילדה הקטנה והאהובה שלו, אם הוא עשה את זה - זה רק מתוך אהבה, אם הוא עשה את זה - זה לטובה. אני לא יכולה לא להכיר במציאות הפשוטה הזאת ולחשוב שאני יכולה לגדול. אני לא יכולה להשאיר משקעים בלב ולחשוב שהחיים שלי יהיו מאושרים, כי במוקדם או במאוחר זה יצוץ, זה יתפרץ, זה יתיישב על משהו בחיים שלי, לא בטוח שאני אדע לעשות את הקשר בין הדברים אבל כל עוד זה קיים שם בפנים, זה פשוט עניין של זמן מתי זה ייצא החוצה... וככל שאני אנסה לסגור את זה יותר, לקבור את זה יותר, ככל שאני אנסה לכסות את זה, כך זה יגדל ויתעצם וכשזה יתפוצץ, הפיצוץ יהיה מחריש אוזניים...

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

שולחנות שאוכלים עליהם כל ימות השנה חמץ כיצד מכשירים אותם לפסח?

אם הם מכוסים במפה וכדו' כל השנה כשאוכלים עליהם, אינם צריכים הכשר כלל, ודי לנגבם. וטוב שיחליפו למפה חדשה. ובאופן שאוכלים עליהם בלי הפסק של מפה צריך לערות עליהם מים רותחים. או שיקפיד בימי הפסח להשתמש בהם רק ע"י הפסק מפה.

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך?

לימוד תורה אחד על אחד
בקצב שלך ובאווירה מרוממת

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה מגיע לך להתפנק.

פעילות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך בזמן שאתה משקיע בלימוד

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת.

להרשמה שלחו וואטסאפ למספר >
055-8837733

פרויקט "ענפים"
עם כל הפינוקים בשבילך!
ענפים

לאשת חיל | נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

טיפ קטן

רצונו של בעלך הוא לשמח אותך, כל מה שהוא חפץ בחיים (במודע. ובמקרים חלודים, בתת מודע) זה לראות את אשתו מאושרת. ישנן נשים שקשה לרצות אותן וישנן שיותר קל... ברגע שאת צוחקת ממנו, מקבלת ממנו, הוא שמח עד הגג. את יכולה לראות זאת בחוש. ולכן צריך לשים לב למילים היוצאות לנו מהפה.

שמעתי מהרבנית אורלית כהן שתחיה, שברגע שאת מדברת על הורייך בצורה לא יפה, זאת אומרת, מסבירה לבעלך עד כמה פגעו בך שהיית קטנה, עד כמה סבלת, עד כמה צחקו עלייך במשהו מסוים... את שופכת בפניו את כל מה שעברת בילדות... ואיך האח ההוא הציק לך, ואמא שלך גיבתה אותו ולא אותך... ושההורים אהבו יותר את אחותך הקטנה וכו'... - כל השיח הפסיכולוגי הזה לא צריך להיאמר לבעל. ובמיוחד לא בשנים הראשונות לנישואין.

ניתן לשתף אותו, אבל נקודתית ובלי הגזמות. מדוע?

לאחר מכן, את פתאום מרגישה שבעלך לא רוצה ללכת להורים שלך... ולא תביני מדוע. או שתרצי להיפגש עם אחותך והוא לא כל כך יתמוך וישמח מזה. ואת כבר שכחת שסיפרת לו דברים כאלו פעם, אבל הוא, בתת מודע שלו, רוצה לשמח אותך, כפי שאמרנו, וזה אומר להרחיק ממך כל גורם שמרע לך.

במוחו מצטיירת המשפחה שלך כאילו כולם עושים לך רע... ועדיף להתרחק מהם.

את החיובי שבמשפחה קצת שכחנו להזכיר, מה טוב באמא ואבא, מה עברו בכדי לגדל אותך למה שאת. כמה טובות המשפחה שלך גמלה איתך והרי כל מה שאת זה בזכותם, ולא משנה איזו משפחה זו.

כיבוד הורים ואיסור לשון הרע חל על כל אדם. בנוסף, אם אנחנו מעוניינות שהילדים שלנו יכבדו אותנו, אנחנו צריכות לתת להם דוגמא אישית בכבוד להורים, ביחס ראוי, ובטח שלא לדבר עליהם סרה בפני אחרים. אמא שלא מכבדת את אמה, שלא תתפלא שילדתה בבוא הימים תעשה את אותו דבר...

חזרה לעניין הבעל, את סיפרת רק כדי לפרוק, והוא לוקח את זה אישי וזה מפעיל אותו וגורם לו להגיב בצורה לא מודעת פחות אוהדת לצד השני, תשימי לב לזה... ותחסכי לעצמך תקלות. בהצלחה רבה.

תאיר ארץ | מזכת הרבים
תאיר גולן

הקרבן מעל הקורבנות

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה ומן הצאן תקריבו את קרבנכם". שימו לב כיצד דייקו רבותינו הקדושים בעלי תורת החסידות את הפסוק, שהרי לא נאמר "אדם מכם כי יקריב", אלא נאמר: "אדם כי יקריב מכם". אומר ר' חיים מצ'רנוביץ', שכוונת התורה לרמוז לנו, שאם אנחנו רוצות להתקרב לה' יתברך, עלינו להיות מוכנות להקריב מעצמנו לשם כך, וזה פירוש הפסוק: "אדם כי יקריב מכם", הכוונה, אדם שרוצה להתקרב, שהרי "קרבן" מלשון "התקרבות", צריך להקריב מה"מכם", שלו, להקריב מעצמו לשם כך...

ומה בדיוק אנחנו צריכות להקריב מעצמנו? על כך משיב המשך הפסוק: "מן הבהמה", הכוונה שתהיה עיקר עבודתנו בעולם להקריב את הרצונות והתאוות הבהמתיות שלנו, הנוגדות את רצון ה' והמפריעות לנו בעבודתו. בבחינת: "בטל רצונך מפני רצונו". וזה מה שאומר ר' חיים, שאדם שממעיט בכל יום ויום באכילה ושתיה, או כבוד או קנאה ושנאה ותאוות- "זה הקרבן שעולה על כל הקורבנות... מכל קורבנות בקר וצאן, יותר טוב שתקריבו את קרבן עצמיכם כי זה עולה על כולנה"... ועוד מסביר האדמו"ר הזקן שיש מי שנפשו הבהמית בבחינת "בקר", כיוון שהוא רתחן וכעסן גדול בטבעו והגבורות שולטות בו, בדומה לשור נגחן. ויש מי שנפשו הבהמית בבחינת "צאן", אומנם הוא לא כעסן ורתחן בטבעו, אלא אדם רגוע מאוד, אבל החלק הרע שבו הוא היותו בעל תאווה, בדומה לצאן שאינם נגחנים ואפילו קולם עדין ומעורר ברחמנות, אבל הם בעלי תאוות. ועל כך אומרת התורה: "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", כלומר בין מי שהבהמה שבקרבו- זאת אומרת הנפש הבהמית שלו, היא בבחינת "בקר" ובין מי שבבחינת "צאן"-כל אחד צריך להקריב את הבהמיות שלו לכבוד ה' יתברך. אנו למדות מדבריו של האדמו"ר הזקן שלא כל היצרים שווים. מה שנחשב לאדם אחד כנסיון גדול וכבד מאוד, לא ייחשב כנסיון כלל לאדם אחר. יש אדם שהוא כעסן גדול בטבעו ועבורו להבליג על כעסו זה נסיון עצום ביותר, לעומתו, אין זה נסיון כלל לאדם הרגוע מטבעו. יש אדם שיצר התאווה שלו בוער כמו אש, ואילו לאדם אחר יצר התאווה מצונן וקר. לכן אמרו חז"ל: "ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו", "מקומו" זה לא רק הסביבה הגשמית שלו כמו מעמד, מקום מגורים ועבודה, אלא "מקומו"- אומר הבעל שם טוב, מדרגתו הרוחנית וסוג הנפש הבהמית של האדם, שאינם שווים אצל כולם... לכן אחותי היקרה, אם נתקלת באדם שמעשיו אינם רצויים, אל תדוני אותו לכף חובה, כי יתכן שאם היית ב"מקומו", באותה מדרגה רוחנית ובבחינת נפש בהמית כמו שיש לו, לא היית במצב טוב יותר משלו... שבת שלום!

ענפים

טוב להיות קרובה

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב **יגאל כהן** שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות וחברותא טלפונית
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

בזמנך הפנוי | בבית
מתאים לכל גיל | ללא נסיון

לפרטים והתנדבות >
055-6-888-010

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מרצה ומטפל זוגי

הצורך שלי נגד הצורך שלך

"למה היא תמיד מתלוננת? אני עובד קשה כדי שיהיה לה טוב, ובמקום שתהיה שמחה - היא רק מתלוננת!" "למה הוא לא מקשיב לי? אני רק רוצה שהוא יבין שקשה לי, אבל הוא תמיד מנסה 'לתקן' במקום פשוט להקשיב!"

נשמע מוכר? זה לא מקרי. זה בדיוק איך שאנחנו נבראנו.

הסברנו כבר בעבר: הגבר נברא לבד, והאשה נבראה ממנו לצורך זוגיות. לכן ניתנו לה משמיים כל הכלים הנצרכים כדי לבנות מערכת יחסים - מערכת רגשית מפותחת וצרכים נפשיים של "שותפה".

והנה הפרדוקס: הצרכים הרגשיים שלהם לא רק שונים - הם סותרים!

הצורך של הגבר: כיוון שהגבר נברא "הבודד" שהאשה "בחזקתו" - לכן הוא נקרא "בעלה", כביכול הבעלים שלה. הלכך, הצורך הרגשי הכי עוצמתי שלו הוא: לראות אותה שמחה ומאושרת! למה? כי אם היא בחזקתו וטוב לה - אז זה בזכותו! כשהיא שמחה, היא בעצם מעבירה לו מסר סמוי: "אתה מוצלח! אתה גבר אמיתי!" ואם היא לא שמחה ומאושרת? אז זה באשמתו. הצורך של האשה: לעומת זאת, הצורך הכי רגשי של ה"שותפה" הוא: "תסכים איתי שקשה לי".

למה? כי הזדהות בקשיים היא הדבר שהכי מחבר בין שני אנשים. זה צורך עוצמתי אצל השותפה. והרבה פעמים הגבר "הבודד" מפרש את הצורך הנשי הזה כ"נדנוד" או "התבכיינות" - בעוד שזה בקשה להתחברות!

והנה הפרדוקס המטורף:

בעוד שהוא דורש מילוי לצורך שלו - לראות אותה מאושרת כדי להתאהב בה.

היא דורשת מילוי לצורך שלה - שהוא יסכים איתה שהיא לא מאושרת כדי להתאהב בו! הצורך שלו תמיד בא על חשבון הצורך שלה, ולהיפך!

לכן- אי אפשר למלא את הצורך הכי בסיסי של בן הזוג, מבלי להקריב את הצורך הכי בסיסי שלי! וזה בדיוק מה שהתורה מלמדת אותנו בפרשת ויקרא: "אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַה'". רש"י מסביר: "מִכֶּם - מִשֶּׁלָּכֶם". המילה החשובה כאן היא: מִכֶּם. לא משהו חיצוני. לא משהו קל, מכם עצמכם. בורא עולם מלמד אותנו: אתם אוהבים אותי? תראו לי את זה! איך? תקריבו בשבילי! את מה? את מה שהכי קשה לכם להקריב: את עצמכם. את הרצונות שלכם. את הצרכים שלכם. לא מספיק לתת משהו. צריך לתת מכם.

וזה בדיוק מה שנדרש בזוגיות:

הוא צריך להקריב את הצורך שלו לראות אותה שמחה - ופשוט להקשיב לה, לאשר שקשה לה. והיא צריכה להקריב את הצורך שלה שיזדהה עם הכאב - ולהראות לו שהיא מאושרת בזכותו. "אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם" - זו אהבה אמיתית.

ולכן הגמרא (גיטין צ ע"ב) אומרת: זוג שמתגרש - המזבח מוריד עליו דמעות. למה דווקא מזבח? כי פירוק הבית היה מפני שלא הקריבו בו מספיק קורבנות.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

חינוך הילדים מעל הכל

אנו מתקרבים בצעדי ענק אל עבר ימי הפסח- ימים של קדושה וחינוך הילדים, וכדברי בעל ההגדה "ואת עמלינו" -אלו הבנים.

עיקר העמל שלנו הוא חינוך הבנים.

סיפר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א: דודי, הגאון הצדיק רבי יוסף עדס זצ"ל, מחכמי ישיבת 'פורת יוסף', עשה לו מנהג של קבע - לקום בכל לילה בשתיים וחצי לפנות בוקר, ללכת למקווה טהרה, ומיד לאחר מכן הלך לכותל המערבי, שם היה מוסר שיעור בגמרא לבעלי בתים לפני עלות השחר. בעלות השחר היו עומדים להתפלל, כשתפילת העמידה נאמרה בדיוק בהנץ החמה.

הרב עדס ייסד את התפילה הזו מיד לאחר שחרור הכותל (בשנת תשכ"ז). כל עניין תפלת ותיקין, השייכת לענווים שמחבבין את המצוות (ברכות ט ע"ב), היה קבוע אצלו.

כשילדיו הגיעו לגיל שבע-שמונה, והיה עליו לחנכם לתפילה - ראה שקשה להם לקום להנץ החמה. כיון שכך, ויתר הרב עדס על מנהגו להתפלל בהנץ החמה, והלך להתפלל עם הילדים בשעה הרגילה.

כל עוד היה הדבר תלוי רק בו - מסר את נפשו על תפילה בהנץ החמה, אך כשעומד על הפרק עניין של חינוך הילדים - שום דבר אחר אינו חשוב יותר!

הבה ונתבונן מהי מסירות לחינוך הבנים, לוותר על ההתקדמות הרוחנית שלנו, על הרצון הפרטי שלנו, על אחת כמה וכמה שברוב המקרים אנחנו לא צריכים למסור נפש, אלא לוותר על רצונות קלים.

וחשוב לציין שעבור הילד שרואה שאבא שלו מוותר על הדבר החשוב לו כמו במעשה עם הרב עדס, על תפילת הנץ, מתרבה אצלו החשק לשמח את אביו.

כמה חשוב לתת את הדעת לתכנים ולמנגינות הנשמעים באזניהם של הילדים שלנו, הדברים הללו נחרטים בלבם ובנשמתם.

הכלל הוא: "מעשה אבות סימן לבנים" - הילדים מחקים את דרך התנהגותם של הוריהם. לפעמים רואים ילד בגיל שנה או שנתיים, לוקח ספר ומתחיל להתנדנד מעליו, ולעשות את עצמו מתפלל. כולם תמהים מנין לו הנהגה זו? האם מישהו אי פעם לימד אותו דבר כזה? התשובה היא, שכך עשו אביו ואמו. והמראה נקלט בנפשו.

לכן נתבונן על מעשינו ונשקיע עבור חינוך ילדינו.

יֵשׁ • מַזָּל • לְיִשְׂרָאֵל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

חודש ניסן- מזל טלה

נכנסים אנו לחודש ניסן ואיתו למזל טלה, כוכבו כוכב מאדים ויסודו יסוד האש, בני מזל זה יש בהן כושר מנהיגות ואנרגיה רבת עוצמה, וצורך פנימי להתבלט כלפי חוץ, עיקרם הוא החסד שאוהבים ורוצים לעשות חסד עם אחרים, אנשים נדיבי לב עם לב חם ואוהב, וידיהם פתוחה לעזור רוחנית וגשמית. בני מזל זה נוטים להתרברב על מעשיהם, ויש בהם נטייה למידת גאוה, ובלי לראות ולשפוט את האחרים על פי הדין, מתעלמים מפרטים וחסר בהם מידת ההתבוננות. ומכח הגאווה פעמים שכועסים ומתרגזים על בני אדם שמנסים להעיר על דרכם ודיבורם, אנשים עם רגשות חזקים לפעמים ללא מעצורים, ומתוך דחף פנימי חזק יש להם ערנות להצליח בעתיד בכל דבר, ולעיתים זה בא על חשבון המשפחה ובני ביתו.

עליהם ליזהר מאוד מאנשים צרי עין כשרואים אותם ומתקנאים בהם, ומנסים לקרב אותם לסביבה שלהם. ודעו: שדרכם אינה דרך טובה ויש בהם כח להזיק ממש, ויש להתרחק מהם.

בני מזל זה אוהבים לקבל עליהם מטלות ומשימות ולעשותן על הצד הטוב ביותר מתוך זריזות ואמונה. הם אנשים שלא נשברים בקלות ואפילו במשימות הקשות, הוא ניחן בעקשנות גדולה והתמדה לדבוק במטרה ולהצליח, אנשים עם סגולות נפש גדולות, אשר יודע בעצמו מתי שטעה להודות ולהוריד את הראש, כשמגיע זמנם להיות הורים, מחנכים את ילדיהם להיות עצמאיים ועומדים מבלי להיות תלויים באחרים, תוך כדי נתינת חום ואהבה, לגדלם בחממה משפחתית. ועוד כשילדיהם קטנים מלמדים אותם ואף דורשים מהם להתנהג כבוגרים, משתדלים להתעניין בהם ולא להחסיר מהם ככל יכולתם, ובכל מקום שנמצאים מתגאים בילדיהם.

בשבוע הבא אי"ה נלמד דרכי התמודדות ושיפור הנהגתם.

למה זה קורה ליי?

יש מצבים שבהם כמעט כל אחד מאיתנו מגיע לרגע שבו הוא שואל: למה זה קורה?

לעיתים יש רגעים שבהם איננו מצליחים לראות סיבה לאותו מאורע, ואנו אף נוטים לחשוב שאולי מדובר במשהו חסר משמעות.

אך כיהודים מאמינים אנו זוכרים שכל פעולה, ואפילו הפשוטה ביותר המתרחשת בעולם, מקורה בהשגחה פרטית מדויקת ומיוחדת. עד כדי כך שאמר הבעל שם טוב הקדוש 'שגם עלה שנושר מן העץ – נושר בהשגחה פרטית, בדיוק בזמן הנכון ובמקום הנכון, ואף מספר הגלגולים שלו עד הגיעו לארץ מדודים ומדויקים. על אחת כמה וכמה מאורעות המתרחשים לאדם במהלך חייו'.

והפעם, בעזרת ה', אכתוב סיפור המסופר כאן לראשונה מכלי ראשון – סיפור עוצמתי שמעביר את המסר בצורה מדויקת.

אחד מאברכי כולל "יביע אומר", בראשות מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א, סיפר לי את המקרה הבא:

לפני מספר שבועות, כאשר ביקש להרדים את בנו הקטן בן השנתיים, נתקל בסירוב חוצץ. הילד לא היה מוכן, והתעקש שהוא רוצה לישון בחדר ההורים. בתחילה ניסה להסביר, לשכנע ולהרדים אותו בחדרו, אך כשראה שזה לא עוזר – נכנע לבקשת הילד והרדים אותו בחדר ההורים.

באמצע הלילה התעורר הילד בן השבע והגיע בוכה למיטתו של אביו. אולם האב, שהיה מותש מתלאות היום־יום, בקושי הצליח להתעורר להכרה מלאה, ותוך כדי שינה סימן לבנו שיחזור לישון ושהכל בסדר.

בשעה שבע בבוקר ההורים מתעוררים, וברגע הראשון שפתחו את עיניהם כמעט והתעלפו. כתמי דם היו על הרצפה, ובהליכה מהירה בעקבות הסימנים הם גילו שהדם מוביל אותם היישר למיטתו של הילד בן השבע, שבגדיו היו מלאים בדם. בבדיקה מהירה התברר כי מדובר בנשיכה כואבת של חולדה, שנשכה את הילד תוך כדי שינה.

כמובן שמיד מיהרו לבית החולים לקבל טיפול רפואי, אך את הנס הגדול שהתרחש כאן אי אפשר לפספס.

התינוק בן השנתיים ישן בדרך כלל לצד אחיו באותו החדר, על מזרן שנמצא ממש על הרצפה. (וכפי שציינתי בתחילת הסיפור – דווקא באותו לילה הוא התעקש שלא לישון שם). אם רק נדמיין לעצמנו שאותה חולדה היתה נכנסת לחדר ונושכת חלילה את התינוק הקטן, האסון יכול היה להיות גדול. גופו הזעיר לא היה עומד בנשיכה כזו, מה גם הסיכון שהפגיעה הייתה עלולה להיות באזור דרכי הנשימה.

בורא עולם, ברחמיו, גרם לאותו תינוק לבכות ולהתעקש שלא לישון במיטתו הקבועה. לכאורה, באותם רגעים אף אחד לא היה יכול לדמיין שיש משמעות כזו לבכי של תינוק – ורק בבוקר מתברר שיד ה' היתה כאן.

כך, קוראים יקרים, זה בכל מקרה שקורה לנו. לכל דבר יש סיבה והשגחה מדויקת. אנחנו רק צריכים לעצום עיניים ולומר לבורא עולם: 'אנחנו לא יודעים למה ואיך, אבל בטוחים שאתה אבא – עומד מאחורי הקלעים ומנהל הכל בצורה מושלמת'.

שבת שלום

ויתור שווה הון

במשך שנים היה ר' אברהם האברך הצעיר הכתובת היחידה לכל צורך עבור השכנה הקשישה שהתגוררה בווילה הסמוכה לביתו. הוא סחב לביתה סלים כבדים, דאג לה לתרופות, והשתדל האיר את בדידותה במילה טובה והקשבה לדאגותיה.

כשנפטרה הישישה, הופתע בנה היחיד לגלות שאמו כתבה צוואה, ובה הורישה את הווילה היקרה שבבעלותה במתנה לאברך המסור.

הבן מיהר לתבוע את האברך לדין תורה.

"האברך אמנם עזר לאמי", טען הבן, "אבל זה היה בהכוונתי המלאה! אני דרשתי ממנו לעשות זאת".

האברך לא הכחיש. "אכן, הוא כיוון אותי לסייע לאמו", אמר לדיינים.

הבן הציע שיעשו פשרה ויחלקו חצי-חצי בשווי הווילה, והאברך ביקש שהות של לילה כדי להתייעץ עם רבו.

הנוכחים בדיוק החלו ללחשש בציניות: "ברור... מחר הוא יחזור ויגיד שהרב פסק שאסור לו לוותר על המתנה שניתנה בצוואה. ככה הוא גם ייצא צדיק ששומע לדעת תורה, וגם ירוויח וילה שלמה".

למחרת חזר האברך עם תשובה שהשאירה את כולם פעורי פה.

"אני מוותר על כל הוילה לבן!", הודיע בחיוך שליו. "יתכן והמנוחה לא ידעה שבנה הורה לי לעזור לה, ואילו ידעה - אולי לא היתה רושמת את הוילה על שמי. ולכן אינני מוכן להיכנס לוויכוחים".

אחד הדיינים פנה אליו ואמר: "האם אתה בטוח בהחלטתך? חשוב היטב לפני הפסק".

האברך הביט בדיין במבט מלא אצילות נפש מזוקקת ואמר: "עד אתמול הייתי בטוח שווילה היא חלום רחוק. פתאום, ברגע אחד, ה' הראה לי שהוא יכול להנחית לי וילה ביד אם רק ירצה. אחרי שבורא עולם הראה לי את כוחו בצורה כל כך מוחשית - אינני חושש מאיפה אשיג כסף להתקיים או לחתן את ילדיי. ה' ישלח כסף בלי מחלוקת".

וזהו. ככה נגמר הסיפור.

תודו שציפיתם להפי-אנד בסגנון "בן המנוחה התרגש והחליט לוותר לאברך על הווילה", או בסגנון "למחרת הגיע תורם מחו"ל ותרם לאברך שני בתים". אבל לא. זה לא נגמר ככה. אולי מאז האברך זכה לכספים בדרך כזאת או אחרת, אבל הסיפור הסתיים בנקודה זו.

וזו המעלה האמיתית: לדבוק בערכים גם כשלא רואים את ההנאה או הרווח באופן המיידי, כי האמת שווה מכל כסף וזהב.

הספר שיעודד אתכם ביום יום

בחסדך בטחתי

איך מסלקים חרדות? איך משיגים בטחון עצמי? איך נאהב את צמינו? איך לאהוב בני אדם? איך אפשר להצליח בזוגיות? כל זאת ועוד תמצאו בספר הנפלא שלפניכם!

לרכישה מהירה סרקו את הקוד

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

שוקולד פרה נסיון קשה...

פעם הגיע אל 'החוזה מלובלין' אחד מחסידיו ושאלה בפיו: כתוב "ה' מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר (שמואל א' ב'-ז') ", היתכן? הרי נְכָסַי מפוזרים בכל העולם כולו, והמציאות לא נותנת שאוכל אי פעם להתרושש מִנְּכָסַי, שהרי אם יפול הנדל"ן בברזיל, הרי בלונדון יש לי שפע של נכסים שיכולו לפרנס גם את צאצאי אחרי, וכן הלאה?! אמר לו החוזה מלובלין , לך לדרכך וְתִוָּכַח איך שהקב"ה מסוגל לעשות הכל.

יצא התלמיד העשיר לביתו, והנה רואה הוא כנסיה מתנוססת במעלה ההר. לפתע החל ליבו הולם בפראות, וחשקו התגבר עד מאוד להכנס לשם ולעבוד עבודה זרה רח"ל.

רצונותיו לא הותירו לו ברירה, והוא עצר את מרכבתו למרגלות הכנסייה והחל לרוץ לתוכה, אך הכומר מנע בעדו את הכניסה בטענה שהוא יהודי מתחזה שרוצה להפריע להם בתיפלתם וכו'. היהודי הצטדק והתחנן שלבו עימו, וכל רצונו להתנצר ולהיות חלק מהכנסיה רח"ל, הכומר אמר לו: אם כֵּנִים דבריך, תחתום לי שאם אתה תחזור בך ונמצאת שקרן, הרי שאתה מקדיש את כל נכסיה ולכומר. היהודי לא היסס ומיד חתם על המסמך, והורשה להיכנס אחר כבוד. אך מיד לאחר שיצא מהמקום הטמא, הרהורי חרטה פעפעו בלבו ודמעות רותחות הציפו את עיניו. על העוון הגדול שעשה והכעיס את אלוקיו, וגם על כספו שנמצא בסכנה גדולה. מיד רץ אל רבו "החוזה" הקדוש, וסח בפניו את אשר קרהו, אמר לו החוזה עכשיו אתה רואה איך ברגע אחד הקב"ה מוריש? אמר לו התלמיד אכן, חטאתי לאלוקי, והנני מתחרט חרטה גמורה, אך חפץ אני לראות גם את המשך הפסוק. "ה' מוריש ומעשיר"? אמר לו 'החוזה' בא איתי לחלון. והנה בהביטם מחלון ביתו של החוזה, ראו לשמחתם את הכנסיה עולה באש, והכומר והמסמך עימהם גם יחד. כן יאבדו כל אויביך ה'.

* * *

בפרשתנו הנפלאה נאמר " אֲשֶׁר נָשִׁיא יֶחֱטָא וְעָשָׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה' אֱלֹקָיו אֲשֶׁר לֹא תֵעָשֶׂינָה בִּשְׁגָגָה וְאָשֵׁם". רש"י מפרש מדוע נאמר "אשר": אשרי הדור שיש להם נשיא כזה שמביא כפרה על שגגתו. ונשאלת השאלה מה טוב בנשיא שחוטא? ויותר מכך איך נשיא מסוגל לחטוא? וגם אם הוא חוטא שיתבייש לו ויתחבא ולא יגלה את חטאיו.

ואתרץ בס"ד בסיפור שסיפר לי חברי על רעייתו, שבמשך שלושה ימים היא התמודדה עם ניסיון קשה אך מוזר מאוד: בשר וחלב! היא עמדה במטבח, ופשוט מאוד עצרה את עצמה שלא לאכול נקניק עם גבינה רח"ל. וכשהרגישה כבר בקריסה פנתה לבעלה שיצילה מהאיסור המביש הזה, הבעל מיד פנה איתה לעזרה ראשונה - לרב, ורבם הנערץ נתן להם דרך לתשובה להבין את התעלומה: אמר לה, מכיון שחטאת בחטא הגאווה בֶּאֹמֶרֶךְ שחברותייך נכשלו באיסורים שונים, ולך זה אפילו לא מדגדג... לכן הקב"ה נתן לך ניסיון כל כך פשוט, והראה לך שאפילו בנסיון כה פשוט יכול להיות כל כך קשה ואפילו בלתי אפשרי, וזאת כדי שתביני שאם הצלחת לקיים מצוות ולהתקדש בעבודת ה', זה לא מובן מאליו, אלא זהו חסד ה' עליך שזכית. ואז הגברת הבינה את המסר וחזרה לעצמה...

וכן אמר לי אותו חבר שכאשר התורה כתבה "ארור שוכב עם בהמה" לא התכונה התורה לאחרון העבריינים בשוק, אלא לאנשים יראי שמים, דור המדבר שהיו צדיקים גמורים, לאמור, שאף הם בפוטנציאל להגיע לשפל המדרגה! ואם לא נכשלו, הרי שצריכים להודות לה' שזיכה אותם להיות בדרגה כה גבוהה.

ונחתום בסיפור שמובא בגמרא (קידושין פא.) על רבי מאיר שהיה מתלוצץ בעוברי עבירה (כלומר שבקלות אפשר להתגבר על יצר הרע). יום אחד הלך ר' מאיר בדרכו, והשטן נדמה לו כאשה בקצה השני של הנהר, ומכיון שלא היו ספינות שמעבירות מקצה לקצה, תפס ר' מאיר בחבל שהיה מתוח מקצה לקצה והתחיל לנוע במהירות לכיון האשה (השטן). באמצע הדרך השטן "הוריד את התחפושת", ואז נוכח ר' מאיר שהיה זה תעתוע, וכך אמר לו השטן: אם לא היו מכריזים ברקיע "הזהרו בר' מאיר ותורתו" הייתי עושה ממך שווה 2 מעות... נמצאנו למדים שאף אחד לא יכול לומר "אני גיבור", "אני התגברתי על היצר הרע", אלא הכל בחסד גדול מה' יתברך!

ה' יזכנו להיות עבדיו הנאמנים, לשמור את מצוותיו ובכך נזכה לגאולה קרובה בבי"א.

שבת שלום ומבורך

ענבי אבות

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

השתיקה - חכמה שבפנים

המשנה פרק א' משנה יז במסכת אבות אומרת: "כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה." מה הכוונה בשתיקה? האם זה אומר פשוט לא לדבר? לא בדיוק.

שתיקה, כפי שמלמד אותנו רבי שמעון בן רבן גמליאל, היא לא רק הימנעות ממילים, אלא היכולת להבין ולהתמודד עם סיטואציות בצורה רגועה ומפוקחת.

חכמים אמיתיים יודעים מתי לשתוק. כל פעם שאנחנו שותקים לפני שמגיבים, אנחנו נותנים לעצמנו זמן להבין את המצב טוב יותר. אנחנו מקשיבים, קולטים, שואלים שאלות, ואז, מתוך עיון, אנחנו יכולים לבחור את התגובה הנכונה ביותר. שתיקה מאפשרת לנו להימנע מהתגובות האוטומטיות או החריפות, שבסופו של דבר עשויות להוביל לשגיאות או לחטאים.

חשוב לדעת לשתוק לא רק במצבים קשים, אלא גם ברגעים רגילים, כדי להיות מסוגלים להקשיב, להבין ולבחור בתגובה נכונה. כשנשתוק, נוכל לחשוב בצורה מעמיקה יותר ולהיות חכמים יותר.

שבת שלום ומבורך

סקרן

מצחיק מאוד...

מה זה שחור לבן בום בום בום? תשובה: פינגווין מתגלגל במדרגות!

לפעמים בא לי להיות בצק... רק בשביל שיניחו אותי בצד לנוח לכמה שעות...

למה ספר החשבון ניכנס לדיכאון? כי היו לו הרבה בעיות

נראה אותך יודע

מי היתה סבתא רבא של דוד המלך?

תשובה מפרשת בא
נהוראי.

הילד/ה הזוכה
דוד בובלי

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת וַיִּקְרָא

פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ מְסַפֶּרֶת עַל הַקָּרְבָּנוֹת שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְבִיאִים בַּמִּשְׁכָּן וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. יֵשׁ קָרְבָּנוֹת גְּדוֹלִים וְיֵשׁ קָרְבָּנוֹת קְטַנִּים וְיֵשׁ הַרְבֵּה סוּגִים שׁוֹנִים.

דָּבָר מְעַנְיֵן בְּמְיֻחָד, הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת שֶׁאֶפְשָׁר לְהָבִיא קָרְבָּן מִפַּר גָּדוֹל וְיָקָר, אוֹ מִכֶּבֶשׂ, אוֹ מֵעֵז, אוֹ אֲפִלּוּ מִצִּפּוֹרִים קְטַנּוֹת מְאוֹד. הָאָדָם הָעָשִׁיר שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף מֵבִיא פַּר גָּדוֹל, וְהָאָדָם הֶעָנִי שֶׁאֵין לוֹ כִּמְעַט כֶּסֶף מֵבִיא רַק שְׁתֵּי יוֹנִים קְטַנּוֹת. וְהִנֵּה הַפֶּלֶא - שְׁנֵי הַקָּרְבָּנוֹת הָאֵלֶּה חֲשׁוּבִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה בְּדִיּוּק לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא!

אֵיךְ זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת? פַּר גָּדוֹל וּשְׁתֵּי צִפּוֹרִים - בְּאוֹתוֹ עֵרֶךְ?

הַתְּשׁוּבָה הִיא, שֶׁמָּה שֶׁחָשׁוּב זֶה לֹא כַּמָּה גָּדוֹל הַקָּרְבָּן אוֹ כַּמָּה הוּא עוֹלֶה, אֶלָּא כַּמָּה גְּדוֹלָה הַכַּוָּנָה וְהָאַהֲבָה שֶׁבַּלֵּב. אִם אָדָם עָנִי נוֹתֵן צִפּוֹר קְטַנָּה אֲבָל זֶה כָּל מַה שֶׁיֵּשׁ לוֹ וְהוּא נוֹתֵן אוֹתָהּ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וּבְאַהֲבָה - זֶה יָקָר וְנִפְלָא מְאוֹד לָה'. וְאִם אָדָם עָשִׁיר נוֹתֵן פַּר אֲבָל הַלֵּב שֶׁלּוֹ לֹא בֶּאֱמֶת בָּזֶה - זֶה פָּחוֹת חָשׁוּב.

חָז"ל אוֹמְרִים מִשְׁפָּט יָפֶה: "אֶחָד הַמַּרְבֶּה וְאֶחָד הַמַּמְעִיט, וּבִלְבַד שֶׁיְּכַוֵּן לִבּוֹ לַשָּׁמַיִם" - זֹאת אוֹמֶרֶת, לֹא מְשַׁנֶּה בִּכְלָל אִם אַתָּה נוֹתֵן הַרְבֵּה אוֹ מְעַט, הָעִקָּר וְהֶחָשׁוּב בְּיוֹתֵר הוּא שֶׁאַתָּה נוֹתֵן מֵהַלֵּב וּמִכָּוָּן לַעֲשׂוֹת טוֹב.

זֶה נָכוֹן גַּם הַיּוֹם בַּחַיִּים שֶׁלָּנוּ. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹזְרִים בַּבַּיִת, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נוֹתְנִים צְדָקָה לַעֲנִיִּים, אוֹ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מִצְוֹות - לֹא צָרִיךְ לִהְיוֹת הֲכִי גְּדוֹלִים, הֲכִי חֲזָקִים אוֹ הֲכִי עֲשִׁירִים. מָה שֶׁחָשׁוּב בֶּאֱמֶת זֶה לַעֲשׂוֹת בְּשִׂמְחָה, בְּאַהֲבָה וּמִכָּל הַלֵּב.

יְלָדִים יְקָרִים, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רוֹצֶה מֵאִתָּנוּ לָתֵת וְלַעֲשׂוֹת טוֹב מֵהַלֵּב. גַּם הַמַּעֲשֶׂה הֲכִי קָטָן, אִם הוּא בָּא מֵאַהֲבָה אֲמִתִּית וְכַוָּנָה טוֹבָה, הוּא יָקָר מְאוֹד וְשָׁוֶה הַרְבֵּה בַּשָּׁמַיִם. שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

לומדים עם יָגֵל וליבי

כָּל הַיְּלָדִים לָשִׁיר אִתָּנוּ: "שִׂמְחָה רַבָּה שִׂמְחָה רַבָּה אָבִיב הִגִּיעַ פֶּסַח בָּא..." רֵיחַ הַנִּקְיוֹנוֹת וְהַצֶּבַע כְּבָר הִגִּיעַ, גַּם סֵדֶר חָדָשׁ לַבַּיִת אוֹטוֹטוֹ נִרְאֶה, וְאָנוּ מָה עָלֵינוּ לִלְמֹד וְלַעֲשׂוֹת?

יָגֵל וְלִיבִי: הַפַּעַם אֲנַחְנוּ רוֹצִים לִלְמֹד אִתְּכֶם עַל הִלְכוֹת פֶּסַח.

ליבי: בְּפֶסַח יֵשׁ לָנוּ הַיְּלָדִים תַּפְקִיד מֶרְכָּזִי וּמְאוֹד חָשׁוּב. דָּבָר רִאשׁוֹן - לַעֲזֹר בַּבַּיִת, לְאַרְגֵּן, לְסַדֵּר וּלְנַקּוֹת לְפָחוֹת אֶת הַחֲפָצִים הָאִישִׁיִּים שֶׁלָּנוּ.

לְדֻגְמָא: אֶת הַיַּלְקוּט שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר, אֶת הַמְּגֵרָה הַפְּרָטִית שֶׁלָּכֶם, מִשְׂחָקִים וְעוֹד דְּבָרִים שֶׁאָנוּ יוֹדְעִים שֶׁאוּלַי יֵשׁ שָׁם חָמֵץ, וְזֶה יַעֲזֹר לְאִמָּא, וְגַם לְאַבָּא בִּבְדִיקַת הֶחָמֵץ.

יָגֵל: דָּבָר שֵׁנִי - לָקַחַת אֶת הָאַחִים הַקְּטַנִּים לַגִּנָּה. לְהִשְׁתַּדֵּל לֶאֱכֹל חָמֵץ בְּמָקוֹם אֶחָד, וְלָשִׂים לֵב עַל הָאַחִים הַקְּטַנִּים שֶׁלֹּא יִסְתּוֹבְבוּ בַּבַּיִת עִם בֶּיְגֶלֶה בִּיסְלִי וּבִיסְקְוִיטִים. אִם נִכְנַסִּים זֹאת נַרְוִיחַ כִּפְלַיִם, גַּם כְּבוֹד הוֹרִים, וְגַם לִהְיוֹת מוּכָן לְחַג הַגְּאֻלָּה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל - וּלְלֵיל הַסֵּדֶר.

אָז קָדִימָה חֲבֵרִים, לְהַפְשִׁיל שַׁרְווּלִים וְלָתֵת יָד עוֹזֶרֶת לַאֲחֵרִים, כָּל אֶחָד בַּמֶּה שֶׁהוּא טוֹב בּוֹ.

מְאַחֲלִים לָכֶם בְּהַצְלָחָה וּמַאֲמִינִים בָּכֶם שֶׁתַּעֲשׂוּ זֹאת הֲכִי טוֹב שֶׁאֶפְשָׁר.

שַׁבַּת שָׁלוֹם ♥

מצאו 10 הבדלים

סיפורי לדיקים

הַשּׁוּעָל וְהַכֶּרֶם!

בְּמֶשֶׁךְ חַיָּיו, אָדָם קָטָן וְגָדוֹל רָץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, אוֹסֵף צַעֲצוּעִים, חֲוָיוֹת וַחֲפָצִים, וְחוֹשֵׁב שֶׁכְּכָל שֶׁיִּהְיוּ לוֹ יוֹתֵר דְּבָרִים כָּךְ תִּהְיֶה לוֹ יוֹתֵר שִׂמְחָה. אֲבָל יֵשׁ מָשָׁל חָכָם מֵהַמִּדְרָשׁ, שֶׁמַּזְכִּיר לָנוּ בַּעֲדִינוּת מַשֶּׁהוּ חָשׁוּב.

יוֹם אֶחָד עָבַר שׁוּעָל רָעֵב לְיַד כֶּרֶם מָלֵא עֲנָבִים מְתוּקִים. הוּא רָצָה מְאוֹד לְהִכָּנֵס, אֲבָל סְבִיב הַכֶּרֶם עָמְדָה גָּדֵר חֲזָקָה. הַשּׁוּעָל הִסְתּוֹבֵב, בָּדַק, חִפֵּשׂ, וּלְבַסּוֹף מָצָא חֹר קָטָן.

הַחֹר הָיָה צַר מְאוֹד, וְהַשּׁוּעָל הָיָה שְׁמַנְמַן. אָז מָה עָשָׂה? הוּא צָם שְׁלוֹשָׁה יָמִים, נִהְיָה רָזֶה, וְהִצְלִיחַ לְהִכָּנֵס פְּנִימָה.

בְּתוֹךְ הַכֶּרֶם הוּא קָפַץ, רָץ, וְאָכַל עֲנָבִים בְּלִי סוֹף. יוֹם וְעוֹד יוֹם עָבְרוּ, וְהַשּׁוּעָל נֶהֱנָה מִכָּל בִּיס. הַבֶּטֶן הִתְמַלְּאָה, הַזָּנָב הִתְנַדְנֵד, וְהַחִיּוּךְ לֹא יָרַד מֵהַפָּנִים.

כְּשֶׁהֶחֱלִיט לָצֵאת, נִסָּה לַעֲבֹר דֶּרֶךְ אוֹתוֹ חֹר. אֲבָל עַכְשָׁו הוּא הָיָה שׁוּב עֲגַלְגַּל.

הוּא דָּחַף, נִסָּה, הִתְאַמֵּץ, וְלֹא הִצְלִיחַ. בְּלִית בְּרֵרָה צָם עוֹד שְׁלוֹשָׁה יָמִים, וְרַק אָז הִצְלִיחַ לְהִשְׁתַּחֵל הַחוּצָה, עָיֵף וְרָעֵב.

לִפְנֵי שֶׁהָלַךְ, הִסְתּוֹבֵב הַשּׁוּעָל אֶל הַכֶּרֶם וְאָמַר: כֶּרֶם יָקָר, כַּמָּה אַתָּה יָפֶה, וְכַמָּה טְעִימִים פֵּרוֹתֶיךָ. נִכְנַסְתִּי רָעֵב, וְיָצָאתִי רָעֵב.

הַסִּפּוּר מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁלֹּא לוֹקְחִים חֲפָצִים, אֶלָּא תּוֹרָה, מִצְוֹות וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. כָּל רֶגַע שֶׁל חֶסֶד, כָּל תְּפִלָּה קְטַנָּה, וְכָל לִמּוּד תּוֹרָה קָצָר - בּוֹנִים נְשָׁמָה גְּדוֹלָה. לָכֵן כְּדַאי לְהַשְׁקִיעַ בַּלֵּב, בְּיִרְאָה, בֶּאֱמוּנָה, וּבְדֶרֶךְ יְשָׁרָה. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְכַבְּדִים הוֹרִים, עוֹזְרִים לַחֲבֵרִים, שׁוֹמְרִים מִצְוֹות, וְלוֹמְדִים תּוֹרָה בְּשִׂמְחָה, אֲנַחְנוּ מְאִירִים אֶת הָעוֹלָם. כָּל בְּרָכָה מוֹסִיפָה אוֹר, כָּל וִתּוּר מְקָרֵב שָׁלוֹם, וְכָל בְּחִירָה טוֹבָה פּוֹתַחַת שְׁעָרִים. כָּךְ כָּל יוֹם נָהְפֹּךְ לִשְׁלִיחוּת, יַחַד נִתְחַזֵּק, נוֹדֶה, נִשְׁתַּדֵּל, וְנִגְדַּל בַּעֲנָוָה, בְּשִׂמְחָה, וּבֶאֱמוּן. תָּמִיד, בְּכָל מָקוֹם, עִם לֵב פָּתוּחַ, וְעִם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן ה'.

מהו

הפסוק שמסתתר בפרשה

הילד/ה הזוכה
אילה כהן
מבני ברק

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת בא:
"וְיִקְחוּ לָהֶם, אִישׁ שֶׂה לְבֵית-אָבֹת- -שֶׂה לַבָּיִת."

נפלאות הבריאה
שמואל קורייב

הַחֲסִידָה

הַחֲסִידָה הִיא עוֹף גָּדוֹל וְלָבָן, בַּעַל רַגְלַיִם אֲרֻכּוֹת וּמְקוֹר חָזָק. הִיא יְדוּעָה בְּמַסָּעוֹת נְדִידָה אֲרֻכִּים מְאוֹד, שֶׁבָּהֶם הִיא חוֹצָה יַבָּשׁוֹת שְׁלֵמוֹת פַּעֲמַיִם בְּשָׁנָה. הַחֲסִידוֹת עָפוֹת בְּלַהֲקוֹת מְסֻדָּרוֹת, וְשׁוֹמְרוֹת זוֹ עַל זוֹ בַּדֶּרֶךְ.

הַחֲסִידָה בּוֹנָה קֵן גָּדוֹל וְיַצִּיב, וּלְעִתִּים מִשְׁתַּמֶּשֶׁת בּוֹ שָׁנִים רַבּוֹת בִּרְצִיפוּת. הִיא מְטַפֶּלֶת בְּגוֹזָלֶיהָ בִּמְסִירוּת רַבָּה, מַאֲכִילָה אוֹתָם וּמְגִנָּה עֲלֵיהֶם עַד שֶׁהֵם מִתְחַזְּקִים.

שְׁמָהּ שֶׁל הַחֲסִידָה בְּעִבְרִית קָשׁוּר לַמִּלָּה חֶסֶד, מִשּׁוּם שֶׁהִיא נוֹהֶגֶת בְּנֶאֱמָנוּת וּבְדְאָגָה לִבְנֵי מִינָהּ. מִכָּאן אָנוּ לַמְּדִים עַל חֲשִׁיבוּת הַחֶסֶד הָרָחָב, כְּלַפֵּי כָּל אָדָם וְכָל בְּרִיָּה.

גַּם אִם חֲסִידָה נִפְצַעַת, אֲחֵרוֹת עֲשׂוּיוֹת לְהִשָּׁאֵר לְיָדָהּ וְלֹא לַעֲזֹב אוֹתָהּ.

לַמְּרוֹת תְּכוּנוֹתֶיהָ הַטּוֹבוֹת, הַחֲסִידָה נִמְנֵית עִם הָעוֹפוֹת שֶׁאֵינָם כְּשֵׁרִים. יָדָהּ מַזְכִּירָה לָנוּ כַּמָּה עֵרֶךְ יֵשׁ לִדְאָגָה, נֶאֱמָנוּת וְשִׁתּוּף פְּעֻלָּה.

מצטרפים להפצת העלונים
ונכנסים אוטומטית
להגרלה מכובדת ויוקרתית
על מוצרי יודאיקה ♥

פרטים הגרלה
למצטרפים חדשים!
תאריך ההגרלה:
שלישי | י"ג ניסן | 31.3.26

מהרו להירשם > 03-8000-770

התמונה להמחשה בלבד.

ענפים

עוזרים למשפחות לחגוג
את ימי הפסח **בכבוד!**

תרמו עכשיו לסלי מזון 'קמחא דפסחא'
וביחד נבטיח שאף שולחן לא יישאר
ריק וכל ילד ירגיש שמחה בחג.

זו הזכות שלכם >
03-8000770

עורך לשוני: אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

לעילוי נשמת
ר' דניאל בן נג'יה

לעילוי נשמת
מזל בת טלי

לעילוי נשמת
מארי יחיא בן יהודה זצ"ל